

Hồi 49*Nghìn Trùng Kiếm Khí Diệt Lửa Ma**Một Mạnh Nhu Tinh Đứt Ruột Ai*

 ông lực của Kim Thế Di kém hai người, theo lý mà nói dù dốc hết toàn lực cũng chẳng thể nào tách họ ra, may mà Kim Thế Di cực kỳ thông minh, chàng dùng công phu Ngự lực hóa giải lực đạo của đôi bên được hai phần, vốn là vẫn không thể tách ra, nhưng ngay lúc này khối thuốc nổ bộc phát, bất cứ cao thủ võ lâm nào cũng không thể chống lại được, chỉ thấy ba bốn người tách ra, Đường Hiểu Lan bị ném ra xa đến hơn mười trượng, Mạnh Thần Thông công lực hơi kém hơn, ngã vào trong đồng lửa, nhưng Kim Thế Di thì đã chuẩn bị trước, chàng phóng người vọt lên, gót chân chỉ bị cháy một mảng, bị thương rất nhẹ.

May mà Kim Thế Di đã làm ướt lớp ngoài của khối thuốc nổ, lại có Tư Không Hóa nằm đè lên, cho nên tuy bùng nổ nhưng uy lực đã giảm xuống rất nhiều, đá trong vòng mười trượng đều bị ném lên, thuốc nổ tiếp tục bốc cháy, tiếng âm âm vang lên không ngớt bên tai, ngọn lửa dần dần ăn lan ra, chỉ trong chốc lát cả sơn cốc đều chìm trong lửa. Còn Tư Không Hóa thì đã thịt nát xương tan.

Lần này đúng là nguy hiểm đến cực điểm, nếu chẳng nhờ Kim Thế Di hóa giải hai thành lực đạo của hai người Đường, Mạnh, họ đang giáng chưởng vào nhau, không thể nào rút tay lại được, bị lực chấn động bốc lên, lực chấn động này cộng thêm với chưởng lực của đối phương, đôi bên chắc chắn sẽ mất mạng. Nếu thuốc nổ chưa bị ướt, chắc chắn hậu quả không thể tưởng tượng nổi, dù họ có khả năng lớn bằng trời, e rằng cũng phải bước theo Tư Không Hóa, thịt nát xương tan! Lúc này mọi người xung quanh đều nháo nhào. Những người đứng dưới bãi Thiên Tràng đều tìm cách chạy lên cao, còn những người đứng trên sườn núi thì tấn công về phía bọn Khấu Phương Cao.

Kim Thế Di là người đầu tiên xông ra khỏi đám lửa. Đường Hiểu Lan cỡi phất chiếc trường bào, sử dụng nội công tuyệt đỉnh múa tấm trường bào kêu lên vù vù, tựa như một chiếc thuẫn bài quét lửa ở hai bên ra, khi ông ta ra khỏi đám lửa thì tấm trường bào cũng cháy thành tro! Phùng Anh và Thống Thiên thượng

nhân vội vàng chạy đến tiếp ứng, cho ông ta uống bách hoa ngọc lộ hoàn, thứ thuốc có thể giải hỏa độc của chùa Thiếu Lâm.

Trong ánh lửa chỉ nghe Mạnh Thần Thông gầm lớn, xông thẳng ra như hung thần ác sát, y phát ra một luồng chưởng lực Tu la âm sát công tăng thứ chín, một luồng khí âm hàn hộ ở trên đầu chống lại độc hỏa, Mạnh Thần Thông bị nội thương nặng hơn Đường Hiểu Lan rất nhiều, nhưng vì có Tu la âm sát công hộ thể, cho nên y không đến nỗi vất vả như Đường Hiểu Lan.

Y xông ra cùng lúc với Đường Hiểu Lan nhưng lại khác hướng. Thống Thiên thượng nhân cả kinh, sợ y nhân lúc hỗn loạn thì giết bừa một phen. Đường Hiểu Lan nhìn Mạnh Thần Thông rồi nói: “Y đã bị tôi chấn thương ba kinh mạch dương, phía bên đó có Kim Quang đại sư và tân chưởng môn của phái Thanh Thành, dù y dám làm càn cũng chẳng làm gì được!” chợt nghe Mạnh Thần Thông quát: “Tên tiểu tử Khấu Phương Cao nhà ngươi thật thâm độc, dám đốt chết luôn cả lão Mạnh ta đây. Ta đã sống hơn sáu mươi tuổi, đây là lần đầu tiên mới bị ám toán, hừ hừ, ta không giết chết tên tiểu tử nhà ngươi thì anh hùng thiên hạ sẽ chê cười”. Chỉ thấy y nói xong mấy câu này thì đã leo lên vách núi cao mấy chục trượng, y chọn một con đường mạo hiểm nhất để xông về phía bọn Khấu Phương Cao! Đường Hiểu Lan thở dài: “Lão ma đầu này thật kiêu ngạo, chẳng chịu thiệt thòi tí nào. Y bị thương không nhẹ, nếu nổi giận nữa, dù cho có bệ quan trị thương ngay tức khắc cũng chỉ có thể sống thêm nửa năm, thế mà y lại còn muốn động thủ với người ta!” lúc này bọn người Đường Kinh Thiên cũng đã gần xông lên tới ngọn núi ấy, có vài cao thủ nội bị trúng Thiên Sơn thần mãng nên trận thế rối loạn. Khấu Phương Cao vốn muốn rút lui, chợt thấy Mạnh Thần Thông xông tới, lại bảo muốn lấy mạng y, càng hoảng đến nỗi hồn phách tan biến, nào dám nấn ná ở lại.

Mạnh Thần Thông xông thẳng lên ngọn núi, vùng chưởng đánh ngã vài tên ngự lâm quân, đám người ấy kêu gào chạy tứ tán. Đường Kinh Thiên nhắm về hướng Khấu Phương Cao, phóng ra một cây Thiên Sơn thần mãng, Khấu Phương Cao đã lăn xuống sườn núi, Thiên Sơn thần mãng bắn tới chạm vào người Mạnh Thần Thông, Mạnh Thần Thông cười lạnh: “Người bắn đồ đệ ta bị thương, ta cũng cho người nếm tên của ta!” thế rồi hai ngón tay búng ra, cây Thiên Sơn thần mãng trở ngược hướng bắn về phía Đường Kinh Thiên, Phùng Lâm đang ở bên cạnh chàng, vội vàng đẩy chàng ra, vù một tiếng, cây Thiên Sơn thần mãng bay lướt qua giữa họ, Mạnh Thần Thông cười ha hả đuổi theo Khấu Phương Cao! Chợt ở sườn núi có hai người nhảy vọt ra, quát rằng: “Mạnh lão tặc, ngươi còn muốn chạy?” một người là Dục Trọng Mâu, một người là Tân Ẩn Nông.

Hai người này đều có thù sâu hận lớn với Mạnh Thần Thông. Họ biết chẳng phải là đối thủ của Mạnh Thần Thông nhưng cũng muốn liều mạng với y. Họ chỉ mong có thể tìm chân Mạnh Thần Thông trong chốc lát, chờ những cao thủ khác xông lên thì cùng nhau bắt Mạnh Thần Thông.

Phục ma trượng pháp của Dục Trọng Mâu cương mãnh phi thường, Tân Ẩn Nông lại là một danh gia kiếm thuật, nếu bình thường thì Mạnh Thần Thông chẳng hề để mắt đến họ, nay đã bị nội thương thì trong lòng thầm lo.

Nói thì chậm, sự việc diễn ra rất nhanh, Tân Ẩn Nông đã lia kiếm lên không trung, đâm vào ngực Mạnh Thần Thông, Mạnh Thần Thông xoay người né tránh mũi kiếm, hai ngón tay búng ra, một luồng chỉ phong bắn vào hai mắt Tân Ẩn Nông, Tân Ẩn Nông chột rùng người, lia kiếm chém ngang ra, chỉ nghe soạt một tiếng, mạch môn của Tân Ẩn Nông đã bị Mạnh Thần Thông bắn trúng đau đến tận tim phổi, nhưng bụng dưới của Mạnh Thần Thông cũng bị y đâm trúng một kiếm, máu tuôn ra thành vòi! Cũng trong khoảnh khắc này, cây thiết trượng của Dục Trọng Mâu cũng đã bổ xuống như Thái sơn áp đỉnh, Mạnh Thần Thông gầm lớn một tiếng, trở tay đẩy ra một đòn Tu la âm sát công tầng thứ chín, Dục Trọng Mâu phóng cây gậy sắt ra, chiêu này là đòn sát thủ cuối cùng trong Phục ma trượng pháp tên gọi Tiềm long phi thiên, đó là chuẩn bị cùng chết với kẻ địch. Cây trượng đánh trúng vào lưng của Mạnh Thần Thông, dù Mạnh Thần Thông đã luyện Thần công hộ thể Kim cương bất hoại nhưng cũng không khỏi hai mắt tối sầm, miệng phun ra một ngụm máu tươi. Lúc này Dục Trọng Mâu đã bị chưởng của y đánh ngã xuống đất. Mạnh Thần Thông cả giận lập tức xoay người lại vỗ chưởng xuống. Cũng trong lúc này, Thống Thiên thượng nhân đã đến nơi, vung tay phát ra một lúc một trăm lẻ tám viên niệm châu, Mạnh Thần Thông kêu lớn một tiếng phóng ra sau, lộn một vòng rồi hạ xuống sườn núi, một trăm lẻ tám viên niệm châu chạm vào người y đều bị nát thành bột, nhưng cũng có bảy viên đánh trúng vào các đại huyệt của y, khiến cho y bị thương càng thêm nặng, chân khí hầu như không thể ngưng tụ được! Thống Thiên thượng nhân niệm một tiếng “A di đà Phật”, đỡ Dục Trọng Mâu dậy, may mà Dục Trọng Mâu đã luyện Thiếu dương huyền công bị trúng một chưởng của Mạnh Thần Thông cũng không đến nỗi mất mạng, nhưng người cứ run lên cầm cập như bị bệnh sốt. Tân Ẩn Nông chưa luyện Thiếu dương huyền công, chưởng phong quét tới thì bị thương còn nặng hơn cả Dục Trọng Mâu, may mà công lực của y thâm hậu, tuy bị thương nặng nhưng cũng chẳng hề chi.

Dực Trọng Mậu nói: “Mạnh lão tặc hình như đã bị nội thương, uy lực của Tu la âm sát công không bằng như trước, sao lão thiên sư không nhân cơ hội này mà trừ y?” Thống Thiên thượng nhân chấp tay niệm một tiếng A di đà Phật rồi chậm rãi nói: “Mạnh Thần Thông tội ác đầy đầu, ngày chết đã sắp tới, cơ sở cũng không cần báo thù nữa”. Bởi vì Mạnh Thần Thông đã bị thương ba kinh mạch dương, vốn là chỉ có thể sống không quá nửa năm, nay lại trải qua một trận ác đấu, trúng một gậy của Dực Trọng Mậu, lại trúng bảy viên niệm châu của Thống Thiên thượng nhân, chắc chắn không thể sống quá mười ngày. Thống Thiên thượng nhân là một cao tăng lấy từ bi làm đầu, vốn chẳng muốn thừa lúc người ta nguy ngập mà làm tới, ông ta chẳng qua chỉ vì cứu mạng hai Dực, Tân, buộc phải thi triển thần công Định châu giáng ma của Phật môn, càng khiến cho Mạnh Thần Thông mau chết hơn, tuy không có gì sai trái nhưng trong lòng cũng thấy bất nhẫn.

Ngay lúc ấy Khấu Phương Cao vội vàng cúp đuôi lết thết bỏ chạy, được khoảng hơn mười dặm, y vừa mới thở phào thì chợt nghe bên tai có người thét lên: “Tên tiểu tử, ngươi có chạy đằng trời cũng không thoát khỏi bàn tay ta!” Khấu Phương Cao kinh hoảng.

Giọng nói này rõ ràng là của Mạnh Thần Thông nhưng chẳng thấy bóng dáng y đâu.

Khấu Phương Cao bị Mạnh Thần Thông dùng Thiên độn truyền âm làm rối loạn tinh thần, tuy dốc hết sức chạy trốn nhưng đôi chân chẳng nghe lời, chỉ trong chốc lát thì đã bị Mạnh Thần Thông đuổi tới nơi.

Khấu Phương Cao kêu lên: “Đại địch ở trước mắt, Mạnh tiên sinh cần gì phải đối phó với người nhà?” Mạnh Thần Thông mắng: “Rắm thối, lúc này không nghe người nói như thế! Cả lão phu mà người cũng hại, còn muốn ta tha cho người?” Khấu Phương Cao thấy Mạnh Thần Thông chẳng chịu tha thì đánh liều, chẳng cần xin xỏ mà trái lại cười lạnh rằng: “Mạnh tiên sinh, ông chỉ biết trách người chứ không biết trách mình, đúng thế, tôi muốn khiến cho ông chết cùng Đường Hiểu Lan nhưng rốt cuộc cũng chưa từng giết ông. Ông bảo tôi ám hại ông, vậy tôi hỏi ông cả đời này đã hại bao nhiêu người? Họ Khấu tôi chẳng qua cũng bắt chước theo họ Mạnh ông mà thôi”. Mạnh Thần Thông chưng hửng, trong lúc gấp gáp chẳng biết đối đáp thế nào. Khấu Phương Cao thừa cơ lại co giò chạy tiếp, Mạnh Thần Thông chợt quát lên: “Thà ta phụ người chứ đừng để người phụ ta, hay lắm, họ Mạnh này suốt đời làm chuyện ác, hôm nay giết người cũng coi như là làm một chuyện tốt!” nói chưa dứt thì đã đẩy ra Tu la âm sát công! Khấu Phương Cao

dốc hết toàn lực chống trả, chỉ thấy huyết khí nhộn nhạo, toàn thân lạnh buốt, nhưng y vẫn chưa ngã xuống, cả bản thân cũng thấy bất ngờ.

Khấu Phương Cao là đại nội tổng quản, võ công đương nhiên bất phàm. Y loạng choạng thối lui đến sáu bảy bước, hóa giải kinh lực trên người của mình, y định thần rồi trong lòng dấy lên tia hy vọng, nhìn Mạnh Thần Thông rồi cười ha hả: “Mạnh tiên sinh, té ra ông đã bị trọng thương, ông giết được tôi cũng chẳng sống được bao lâu, cần gì phải khổ thế? Ở đây tôi có đại nội linh đơn, chi bằng chúng ta giảng hòa thôi!” lẽ nào Mạnh Thần Thông không biết mình đã sắp chết, không những như thế mà y còn biết chẳng có linh đơn nào có thể cứu sống nổi mình. Điều này thì Khấu Phương Cao không biết, Mạnh Thần Thông điềm nhiên nói: “Đa tạ tấm lòng tốt của người, nhưng người có biết giờ đây ta đang nghĩ gì không?” Khấu Phương Cao thấy thần sắc của y không ổn thì ngăn người ra. Mạnh Thần Thông cười lạnh: “Ta hoành hành một đời, chỉ có người thua ta, hôm nay ta suýt mất mạng trong tay người, hừ hừ, nếu trước khi chết mà không giết được người thì ta làm sao nhắm mắt được?” Khấu Phương Cao rung giọng kêu lên: “Mạnh tiên sinh, ông... ông không nghe lời hay, cả mạng mình mà cũng không cần sao?” Mạnh Thần Thông cười lạnh: “Đúng thế, ta đang muốn tổng quản đại nhân nhà người lột xác cho ta!” nói chưa dứt lời thì tay trái đã phát ra một đòn kim cương chưởng lực, tay phải đẩy ra một đòn Tu la âm sát công tăng thứ chín! Cả hai tay cùng đẩy ra hai loại kỳ công chí âm chí dương, chí cương chí nhu, đó là đòn đánh ngưng tụ công lực cả đời của Mạnh Thần Thông, Khấu Phương Cao làm sao có thể chống trả nổi, chỉ nghe một tiếng thét xé tim rách phổi vang lên, Khấu Phương Cao sụm xuống đất, máu thịt bấy nhầy, rõ ràng chẳng thể sống nổi. Mạnh Thần Thông ngửa mặt cười lớn, chợt thấy chân khí tản mát, bụng đau như cắt, ngay lúc này đột nhiên nghe một giọng nói vang lên bên tai: “Mạnh lão tặc, nay đến lượt ta tính sổ với người! Món nợ bốn mươi ba mạng người, nay tính thế nào đây? Người nói đi?” giọng nói nghe đầy oán hờn, dù y là một đại ma đầu giết người không chớp mắt, nghe tiếng kêu đòi mạng ấy cũng không khỏi lạnh mình, đó chẳng phải ai khác mà chính là Lịch Thắng Nam.

Mạnh Thần Thông quay đầu lại, nói: “Lịch cô nương, người khổ công tu luyện để báo thù, lão phu rất khâm phục! Ta giết cả nhà người, nay ta chỉ có một mạng này, người lấy được thì cứ lấy!” rồi đột nhiên lắc người phóng vọt tới! Lịch Thắng Nam đã chuẩn bị trước, ống phun trong tay nàng nhắm về phía Mạnh Thần Thông, một làn khói phun ra, Mạnh Thần Thông kêu lớn một tiếng phóng vọt lên ba trượng, nói thì chậm, sự việc diễn ra rất nhanh, Lịch Thắng Nam lại phóng ra một sợi đai năm màu quấn hai chân y.

Mạnh Thần Thông đảo trút người xuống, chụp sợi đai xé toạc, nào ngờ sợi đai cắm đầy độc châm, lập tức lòng bàn tay Mạnh Thần Thông bị đâm vô số những lỗ nhỏ, bản thân sợi đai màu được chế từ mười mấy loại rắn độc, nọc độc thấm vào máu, độc tính phát tác. Mạnh Thần Thông gầm rú tựa như một con thú hoang đã bị thương, ba mươi sáu đại huyết đều ngứa ngáy lạ thường! Té ra Lịch Thắng Nam đã lấy Bách độc chân kinh của Tây Môn Mục Dã, đã chế được hai loại thuốc độc lợi hại nhất trong chân kinh, một loại là ngũ độc tán dùng ống đồng phun ra, một loại là sợi dây đai tên gọi xà nha sách này, dẫu cho khi Mạnh Thần Thông chưa bị thương, gặp phải hai loại vũ khí bí mật này cũng khó chống đỡ huống chi lúc này chân khí của y đã tản mát, làm sao có thể phòng bị được!

Mạnh Thần Thông trợn mắt, quát lên: “Hay lắm, thủ đoạn trả thù của ả nha đầu nhà ngươi còn độc ác hơn cả lão phu!” rồi y cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi! Phun ra ngụm máu ấy, Mạnh Thần Thông chợt quát lên một tiếng, xông ra khỏi màn khói, nhảy bổ về phía Lịch Thắng Nam, người chưa đến thì chuồng lực đã đẩy ra như dời núi lấp biển! Đó là loại công phu lợi hại nhất của tà phái tên gọi Thiên ma giải thể đại pháp, hễ dùng loại công phu này thì bản thân sẽ chết chắc, nhưng trước đó vẫn có thể ngưng tụ tinh lực toàn thân đánh một đòn cuối cùng, đòn này có uy lực mạnh hơn lúc bình thường ba lần, khi Mạnh Thần Thông tỉ thí với Đường Hiểu Lan, y đã từng nghĩ khi đến lúc cuối cùng thì sẽ liều với Đường Hiểu Lan bằng cách này. Lịch Thắng Nam cả kinh, vội vàng rút phất thanh Tài vân kiếm, nói thì chậm, sự việc diễn ra rất nhanh, Mạnh Thần Thông nhảy bổ đến, Lịch Thắng Nam cũng đâm kiếm ra.

Trong khoảng sát na điện chớp lửa xẹt, Lịch Thắng Nam bị chuồng lực của Mạnh Thần Thông đè nén đến ngạt thở, nàg chợt cảm thấy toàn thân nhẹ hẫng, bị người ta kéo một cái, trong chớp mắt đã cách xa Mạnh Thần Thông đến hơn mười trượng.

Lịch Thắng Nam nhìn lại thì chỉ thấy Mạnh Thần Thông đã ngã xuống vũng máu, trên ngực còn cắm cây Tài vân kiếm, lưỡi kiếm còn rung lên bần bật! Mạnh Thần Thông dẫy dựa trong vũng máu, chợt y ngồi bật dậy, rút thanh kiếm cười gằn nói: “Ta có thể trả mạng cho ngươi nhưng không thể để cho ngươi ra tay!” rồi thanh kiếm lia ngang, một cái đầu bay vọt lên! Từ lúc hiểu việc đời cho đến nay, ngày nào Lịch Thắng Nam cũng nhớ đến chuyện trả thù, nhưng nay thấy cảnh tượng như thế thì cũng không khỏi trợn mắt há mồm, lòng cực kỳ kinh hãi! Kim Thế Di bước ra, lắc đầu, thở dài: “Làm lắm chuyện bất nghĩa chắc chắn sẽ tự đào hố chôn mình, câu này chẳng sai tí nào. Nay muội đã báo được thù lớn, huynh

mong muội lấy Mạnh Thần Thông làm gương, đừng đi theo vết xe đổ của y nữa”. Người kéo Lịch Thắng Nam thoát hiểm chính là Kim Thế Di, cũng may mà Mạnh Thần Thông trải qua mấy cuộc ác chiến, bị thương nặng nề, tuy dùng Thiên ma giải thể đại pháp công lực tăng lên gấp ba lần nhưng cũng chỉ hơi cao hơn trước lúc bị thương chút ít, bởi vậy Kim Thế Di mới chống trả nổi. Nếu y chỉ hơi bị thương, chỉ e hai người Kim, Lịch sẽ bị chết dưới chưởng của y. Lịch Thắng Nam ngẩn người ra, lúc này nàng mới định thần, lạnh lùng nói: “Kim Thế Di, người không đến chùa Thiếu Lâm thăm Cốc Chi Hoa còn đến đây làm gì?” Kim Thế Di chưa kịp nói thì Lịch Thắng Nam đã rời chàng, chỉ thấy nàng cầm cái đầu của Mạnh Thần Thông lên bỏ vào trong bao da, sau đó chậm rãi bước về phía cái xác.

Lịch Thắng Nam dùng một loại thuốc độc rải vào cái xác, chỉ trong thời gian một cây nhang, cái xác chảy thành một vũng máu nhầy nhụa, chỉ còn sót lại một ít lông tóc cùng với một đồng xương và vài thứ linh tinh. dù Kim Thế Di lớn gan cũng phải dựng tóc gáy.

Thật ra Lịch Thắng Nam cũng hơi sợ hãi, nàng cố rút thanh kiếm, lật đồng xương ra tìm kiếm.

Kim Thế Di nói: “Không cần tìm, ở chỗ huynh đây!” Lịch Thắng Nam ngạc nhiên quay đầu, trầm giọng hỏi: “Người nói gì?” Kim Thế Di lấy nửa quyển bí kíp võ công, nói: “Có phải muội tìm nửa cuốn sách này không?” Lịch Thắng Nam khựng người, hỏi: “Làm sao huynh có?” Kim Thế Di nói: “Muội không cần biết. Quyển sách này vốn thuộc của muội, muội cứ việc lấy lại”. Lịch Thắng Nam nói: “Sao huynh không giữ lấy?” Kim Thế Di thản nhiên nói: “Huynh vốn chẳng cần thứ gì của Kiều Bắc Minh, trước đây huynh đã hứa với muội, giúp muội trả thù cho nên mới học võ công trong nửa cuốn bí kíp, giờ đây muội đã trả xong mối thù lớn, huynh cũng làm xong việc cần làm, vậy còn giữ lại làm gì?” Kim Thế Di đã trả lại cho Lịch Thắng Nam nửa phần đầu của cuốn bí kíp, giờ đây chàng trả tiếp nửa phần sau, từ rày về sau chỉ có một mình Lịch Thắng Nam có thể học võ công tuyệt thế của Kiều Bắc Minh, nhưng nàng nghe Kim Thế Di nói thế là có ý khác, nổi lo lắng trong lòng hơn cả nỗi vui mừng vì được bí kíp, nàng giật mình run rẩy hỏi: “Huynh... huynh nói thế là có ý gì?” Kim Thế Di chậm rãi nói: “Huynh làm xong những chuyện đã hứa, từ rày về sau chúng ta đường ai nấy đi! Nếu muội muốn, chúng ta vẫn có thể là huynh muội, nếu muội không muốn thì cũng được!” Lịch Thắng Nam biến sắc, gằng giọng nói: “Hay, hay lắm! Người đi đi, rồi sẽ có một ngày người sẽ quay trở lại quỳ xuống trước mặt ta, van xin ta!” Kim Thế Di nói

những lời ấy tuy rất bình tĩnh nhưng trong lòng đau khổ muôn phần, không biết chàng đã suy nghĩ bao lâu mới có thể quyết tâm nói được những lời như thế, nhưng chàng vẫn cảm thấy đau khổ, chàng không dám nhìn mặt Lịch Thắng Nam, không dám nghe Lịch Thắng Nam nói, chàng sợ mình sẽ không kìm chế nổi, cho nên chàng vắt lại nửa cuốn bí kíp rồi quay người bỏ đi thẳng một mạch! Một tiếng sấm chột nổ vang ngang trời, ánh sét chớp lên, mưa như trút nước, Kim Thế Di hơi tỉnh táo, thầm nhủ: “Trận mưa này rất đúng lúc, họ không cần tốn công cứu hỏa. Không biết lúc này họ đã trở về chùa Thiếu Lâm hay chưa?” “Mỗi người đều có nơi cần đi, mình, mình nên đi đâu đây?” trong ánh chớp, từ xa có thể thấy tòa kiến trúc cao nhất chùa Thiếu Lâm, kim cương tháp, té ra chàng đã bắt gặp đi gần đến chùa Thiếu Lâm. Kim Thế Di chột bừng tỉnh, té ra chàng muốn đến chùa Thiếu Lâm để thăm Cốc Chi Hoa! Chàng bước về phía trước mấy bước, đột nhiên lại lui ra sau mấy bước, lòng thầm nói: “Không, không thể! Hôm nay Tâm Mai không có ở bãi Thiên Tràng, chắc chắn là ở trong chùa cùng với Chi Hoa, ngay lúc này mình không tiện gặp nàng!” Kim Thế Di xoay đầu đi được mấy bước rồi nghĩ: “Mình quyết tâm cắt đứt với Thắng Nam là vì cái gì? Chẳng phải muốn Chi Hoa hiểu lòng mình sao? Lúc này nàng rất đau khổ, chỉ có một mình mình mới có thể an ủi cho nàng, nhưng mình lại sợ đầu sợ đuôi chẳng dám gặp nàng!” nghĩ đến đây chàng quay đầu lại, đi về phía chùa Thiếu Lâm, nhưng chỉ đi được mấy bước thì lại nghĩ trong bụng: “Nàng giờ đây đang chăm sóc cho Tào Cẩm Nhi, Tào Cẩm Nhi hận mình đến thấu xương, bà ta gặp mình chắc chắn sẽ nổi giận, nói không chừng sẽ dứt hơi mà chết, há chẳng phải khiến cho Chi Hoa càng đau lòng hơn sao? Vả lại chùa Thiếu Lâm có đông người, cũng chẳng phải là nơi nói chuyện. Thôi, thôi mình cứ cố nhịn một lúc, đợi nàng trải qua trận phong ba này rồi mới gặp nàng!” mưa càng lúc càng lớn, trong lòng Kim Thế Di cũng như nổi giông tố, vốn là những điều chàng suy nghĩ rất có lý, nhưng ở tận đáy lòng, chàng không muốn đến chùa Thiếu Lâm còn có một nguyên nhân nữa mà chàng không dám nghĩ tới. Cả bản thân chàng cũng không hiểu, sau khi đoạn tuyệt với Lịch Thắng Nam, chàng không dám đi gặp Cốc Chi Hoa lập tức có phải là vì Cốc Chi Hoa hay không? Hay là vì Lịch Thắng Nam? Hay là vì tâm trạng hoảng sợ của mình?

Cuối cùng Kim Thế Di đã đi ngược hướng chùa Thiếu Lâm, chàng đi một mình trong lúc trời nổi cơn mưa gió, nhưng lòng cảm thấy hoang mang, từ lúc quen biết Lịch Thắng Nam cho đến nay, chàng vẫn luôn phiền não vì không thể nào thoát khỏi nàng, nay đã cắt đứt, chàng cảm thấy nhẹ nhàng nhưng hình như

lại cảm thấy một nỗi phiền não sâu xa khác. Tựa như một người đột nhiên chẳng thấy hình bóng của mình thì không khỏi cảm thấy như đánh mất một thứ gì đó.

Chợt có một bóng đen lướt qua người chàng mấy trượng, trong mưa gió trời đất mịt mù, bóng đen ấy nhanh đến lạ thường, nếu chẳng phải Kim Thế Di tinh mắt thì chẳng thể nhìn thấy được. Kim Thế Di thất kinh, chợt hiểu ra, quát hỏi: “Cơ Hiểu Phong, là người!” Cơ Hiểu Phong đành ngừng bước, quay đầu nói: “Kim đại hiệp, là huynh! Lần trước được cứu, Cơ mỗ xin đa tạ!” Kim Thế Di nói: “Người làm trò gì mà lén lút thế?” Cơ Hiểu Phong nói: “Tôi tìm sư phụ, tôi biết các người căm ghét ông ta, nhưng ông ta rốt cuộc cũng là sư phụ của tôi. Ông ta đã bị thương tôi không thể không tìm”. Kim Thế Di nói: “Không ngờ Mạnh Thần Thông lại có một đồ đệ trung thành như ngươi, coi như y cũng được nhắm mắt”. Cơ Hiểu Phong kinh hãi nói: “Huynh nói gì?” Kim Thế Di nói: “Không cần phải tìm nữa, sư phụ của ngươi đã chết! Y suốt đời không biết đã giết bao nhiêu người, nay bị kẻ thù giết cũng coi như ý trời, ngươi đừng nên đau lòng làm gì. Người chạy cho mau, người của chùa Thiếu Lâm sắp trở lại, ta có thể tha cho ngươi, nhưng còn họ thì chưa chắc!” nói đến đây quả nhiên từ xa nghe có nhiều tiếng bước chân.

Cơ Hiểu Phong vội vàng bỏ chạy, Kim Thế Di cũng chẳng muốn đụng đầu bọn người Phùng Lâm thâm nhủ: “Khi Cốc Chi Hoa trở về Mang Sơn, mình lại sẽ đến gặp nàng”. Rồi phóng người lướt đi trong mưa.

Cốc Chi Hoa đang ngồi bên giường bệnh, lòng vốn đã nặng nề, lúc này trời mưa như trút nước thì càng đau lòng hơn, Tào Cẩm Nhi tựa như hồi quang phản chiếu, chợt gắng gượng ngồi dậy, dựa vào vách, hỏi: “Có tin tức gì chưa?” Cốc Chi Hoa nói: “Chưa”. Tào Cẩm Nhi thở dài: “Tỷ chỉ lo không đợi được tin vui, nhưng lần này có Đường đại hiệp chủ trì, tỷ đã rất yên tâm. Điều tỷ không yên tâm là muội...” Cốc Chi Hoa thất kinh, nói: “Sư tỷ không yên tâm điều gì?” Tào Cẩm Nhi ho mấy tiếng rồi trầm giọng nói: “Chi Hoa, tỷ muốn muội hứa hai chuyện, nếu không tỷ chết không nhắm mắt”. Cốc Chi Hoa nói: “Xin chưởng môn sư tỷ căn dặn”.

Tào Cẩm Nhi nắm tay nàng nói: “Việc thứ nhất, muội nhất định phải tiếp nhiệm chưởng môn, bốn phái có thể trùng hưng được hay không toàn trông vào muội đấy!” Cốc Chi Hoa nói: “Điều này... điều này...” Tào Cẩm Nhi trợn mắt: “Muội... muội muốn làm tỷ thất vọng sao?” Cốc Chi Hoa nói: “Điều này... muội... muội sẽ cố gắng hết sức”. Lúc này Tào Cẩm Nhi mới nở nụ cười, nói: “Được, thế mới là hảo sư muội của ta”. Cốc Chi Hoa cho bà uống một ngụm nhân sâm, một hồi sau bà ta lại nói: “Việc thứ hai, điều này... có lẽ ta đã làm khó muội, muội có

chấp nhận hay không là tùy, nhưng ta... ta không thể không nói!” Cốc Chi Hoa nói: “Mong sư tử cứ căn dặn, dù chuyện khó đến mức nào, muội cũng không từ chối!” Tào Cẩm Nhi nói: “Bổn phái là một trong sáu chính đại môn phái, muội đã chấp nhận tiếp nhiệm chưởng môn, ta mong người coi trọng thân phân chưởng môn phái Mang Sơn, đừng qua lại với tên ma đầu kia nữa!” Tào Cẩm Nhi cố gắng nói ra một hơi rồi mở mắt nhìn nàng, ho không ngừng.

Cốc Chi Hoa nghe như thế thì biết bà ta muốn nói đến Kim Thế Di, bất giác vừa thẹn vừa giận, đánh liều nói: “Sư tử yên tâm, suốt đời này muội không gả cho người!” nói xong thì nước mắt tuôn rơi, lòng đau như cắt! Tào Cẩm Nhi ho mấy tiếng thì mỉm cười nói: “Vậy tử đã yên tâm, song không gả cho người khác, điều đó cũng không cần...” Đang định nói tiếp thì chợt nghe có tiếng ồn ào trong mưa. Tào Cẩm Nhi kinh ngạc hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Chả lẽ, chả lẽ Mạnh... Mạnh Thần Thông đã đánh tới nơi? Không, không thể có chuyện như thế? Muội... muội bảo Tâm Mai ra ngoài hỏi thử”. Tuy Tào Cẩm Nhi bảo tin tưởng Đường Hiểu Lan, nhưng cuộc chiến hôm nay quan hệ quá lớn, bà ta đang lúc nguy cấp, vừa nghe có gió thổi cỏ lay thì càng không khỏi nghi thần nghi quỷ.

Cốc Chi Hoa chưa bước ra cửa thì nghe Bạch Anh Kiệt đã vào kêu lên: “Sư tử!” Tào Cẩm Nhi vội vàng nói: “Anh Kiệt, chuyện gì thế?” Bạch Anh Kiệt thở hổn hển nói: “Sư tử, chuyện mừng!” Tào Cẩm Nhi nói: “Chuyện mừng gì?” Bạch Anh Kiệt nói: “Mạnh... Mạnh Thần Thông chẳng thể sống nổi, Dục sư huynh của chúng ta đã đánh y một gậy!” Tào Cẩm Nhi ngẩn người ra rồi nói: “Có thật không?” Bạch Anh Kiệt nói: “Không sai tí nào, có người từ bãi Thiên Tràng về báo tin, Đường đại hiệp về ở phía sau!” Bạch Anh Kiệt là một trong các đệ tử Mang Sơn ở lại chùa Thiếu Lâm, y nghe tin cho nên vội vàng chạy vào báo, trong nhất thời cũng chẳng kể được kỹ càng, cho nên nói trước chuyện Dục Trọng Mâu đánh Mạnh Thần Thông một gậy, nghe ra có vẻ như Mạnh Thần Thông bị Dục Trọng Mâu đánh chết. Nghe y nói như thế trái lại Tào Cẩm Nhi không dám tin, bà ta mở to mắt, lẩm bầm: “Thật không? Thật không?” nói chưa dứt thì chỉ thấy Phùng Lâm vội vàng chạy vào, cười ha hả nói: “Tào chưởng môn, thù lớn của quý phái đã trả, Mạnh Thần Thông chẳng thể sống nổi!” té ra Phùng Lâm lo cho con gái, vừa thấy đại cuộc đã xong thì chạy về trước, bà ta ngại Cốc Chi Hoa cho nên không gọi Mạnh lão tặc mà kêu là Mạnh Thần Thông.

Lúc này lòng Cốc Chi Hoa rối bời, cha của nàng làm nhiều chuyện ác, chết cũng là ý trời, nhưng khi nghe được tin này thì không khỏi chấn động.

Tào Cẩm Nhi nói: “Lão ma đầu ấy chết bởi tay ai?” Phùng Lâm nói: “Y bị đại ca của tôi đánh chấn thương ba kinh mạch dương, sau đó bị Dục bang chủ đánh trúng một gậy, lại bị Thống Thiên thượng nhân đánh trúng một sâu niệm châu, tuy chưa mất mạng nhưng cũng không thể sống quá mười ngày. Đại ca và Thống Thiên thượng nhân đều nói như thế cho nên mới để cho y chạy thoát”. Tào Cẩm Nhi nói: “Tại sao để cho y chạy thoát?” Phùng Lâm nói: “Thống Thiên thượng nhân nói, nghĩ tình y cũng là một bậc tôn sư võ học, dẫu sao cũng chẳng thể sống được, cứ để y tự giải quyết lấy”. Bọn Phùng Lâm chưa biết rằng, Mạnh Thần Thông đã bị Lịch Thắng Nam giết chết, cả thi thể cũng hóa thành một vũng máu. Tào Cẩm Nhi nói: “Vậy lão ma đầu ấy đã chết chắc?” Phùng Lâm nói: “Chết chắc!” Tào Cẩm Nhi trợn mắt, đột nhiên cười ha hả, Phùng Lâm nghe tiếng cười có điều khác lạ, bà ta thất kinh vội vàng nói: “Tào chưởng môn, bà sao thế?” tiếng cười đột nhiên dứt hẳn, Phùng Lâm chạy về phía trước, đưa tay ra sờ thì đã đứt hơi, Tào Cẩm Nhi đã cười cho đến chết! Cốc Chi Hoa khóc oà lên, Phùng Lâm nói: “Sư tử của cô nương chết trong vui mừng, con người ai chẳng chết, nhưng bà ta chết trong niềm vui như thế, cô nương còn khóc gì nữa?” Cốc Chi Hoa một nửa là khóc cho sư tử, một nửa là khóc cho thân mình, Phùng Lâm càng khuyên nàng càng khóc dữ.

Không lâu sau thì bọn Đường Hiểu Lan, Dục Trọng Mâu, Thống Thiên thượng nhân đều trở về, nghe Tào Cẩm Nhi đã chết thì ai nấy cũng vào phòng thăm hỏi.

Thống Thiên thượng nhân, vợ chồng Đường Hiểu Lan cùng vài chưởng môn thân thiết với phái Mang Sơn đến nhìn mặt Tào Cẩm Nhi lần cuối rồi để Cốc Chi Hoa và nữ đệ tử phái Mang Sơn khâm liệm cho Tào Cẩm Nhi, Lý Tâm Mai tuy không phải là người của phái Mang Sơn nhưng thấy Cốc Chi Hoa đau đớn nên cũng ở lại cùng nàng.

Nhân vật đầu não của các phái đều thay quần áo, đến kết duyên tinh xá trò chuyện với Thống Thiên thượng nhân. Lúc này các đệ tử của chùa Thiếu Lâm được phái đi tuần tra đã phát hiện xác của Khấu Phương Cao quay về báo tin, mọi người nghe thế thì mừng càng thêm mừng. tuy Tào Cẩm Nhi chết đi nhưng mối nguy hại của Thiếu Lâm đã được trừ khử, thống lĩnh ngự lâm quân và đại nội tổng quản cũng lần lượt chết theo, người trong các chính phái đều như trút được gánh nặng. Thế nhưng vài vị thiền sư chùa Thiếu Lâm đều rầu rĩ, tựa như có vẻ hổ thẹn. Phùng Lâm giật mình, hỏi: “Lúc nãy tôi thấy có một người chạy trong

mưa, trông bộ dạng rất giống Cơ Hiểu Phong, có phải tên này thừa cơ lẻn vào chùa không?” giám tự của chùa Thiếu Lâm là Bản Không thượng nhân nói: “Đúng thế. Bần tăng chỉ hơi sơ sẩy đã bị y vào tàng kinh các lấy trộm ba cuốn kinh thư, đang định thú tội với phương trượng sư huynh”. Thống Thiền thượng nhân nói: “Ba quyển kinh thư nào?” Bản Không thượng nhân nói: “Đó là ba quyển tâm pháp nội công. Một quyển là Thái hư chân kinh luyện khí, một quyển là Thái huyền chân kinh luyện thần”. Những quyển bí kíp võ công quan trọng nhất của Thiếu Lâm là Dịch cân kinh, Tẩy tử kinh, nhưng ba quyển tâm pháp nội công này cũng là kinh điển nội gia quan trọng, mọi người nghe thấy thì đều kinh hoàng thất sắc.

Bản Không thượng nhân lại nói tiếp: “Hai tăng nhân Tây Vực đến cùng Cơ Hiểu Phong sáng nay đã bị trưởng lão Đạt Ma viện bắt sống, xin hỏi sư huynh xử phạt thế nào?” Thống Thiền thượng nhân nói: “Cùng là đệ tử của Phật, lại đã là khách của bản tự, cứ thả cho họ đi thôi. Mạnh Thần Thông đã chết, Cơ Hiểu Phong cũng chẳng làm được trò trống gì, đệ hãy thay ta chọn mười sáu đệ tử đặc lực chia thành tám hướng truy bắt. Từ rày về sau phải cẩn thận hơn”. Chưởng môn các phái thấy chùa Thiếu Lâm xảy ra chuyện thì ái ngại, cũng hứa sẽ để ý tông tích Cơ Hiểu Phong giúp chùa Thiếu Lâm.

Té ra hai tăng nhân Tây Vực đã sớm có ý đánh cắp sách của chùa Thiếu Lâm, thừa lúc bãi Thiên Tràng đại loạn, Thống Thiền thượng nhân chưa kịp trở về, thuyết phục Cơ Hiểu Phong giúp chúng đánh cắp sách. Cơ Hiểu Phong đang muốn tìm sư phụ, nghĩ bụng có lẽ sư phụ cũng nhân cơ hội này đến chùa Thiếu Lâm gây sự cho nên hứa với bọn chúng, tiện thể đến chùa Thiếu Lâm nghe ngóng tin tức. Cơ Hiểu Phong đã quen thói trộm cắp, cứ đến một nơi thì phải tiện tay lấy đi vài thứ, cho nên y tuy không có ý đánh cắp sách nhưng cũng lấy ba quyển kinh điển nội gia của chùa Thiếu Lâm. Cũng may mà lúc đó mưa to gió lớn, nếu không dù y có khinh công tuyệt đỉnh cũng không thoát nổi đôi mắt của trưởng lão Đạt Ma viện.

Bà xong chuyện Cơ Hiểu Phong, Dục Trọng Mâu nói: “Lần này toàn nhờ Đường đại hiệp và các vị rút đao tương trợ, giết chết kẻ địch của võ lâm, tề phái cũng trả được mối thù lớn. Tuy chưởng môn sư tử của tề phái không may qua đời, nhưng chết cũng nhắm mắt. Khi còn sống, Tào Cẩm Nhi đã chỉ định đệ tử của Lữ sư thúc là Cốc Chi Hoa làm chưởng môn kế nhiệm của phái Mang Sơn, sau khi an táng Tào sư tử, tề phái lại sẽ chọn ngàn lành cử hành điển lễ, nay bẩm cáo trước, đến lúc đó xin mời các vị trưởng bối quang lâm”. Theo quy củ võ lâm, chưởng

môn kế nhiệm phải để tang cho chưởng môn tiền nhiệm ba tháng, sau đó mới có thể chính thức tiếp nhiệm.

Thủ lĩnh của các phái nghe tin này thì đều mừng vì phái Mang Sơn đã có người kế nhiệm. Đường Hiểu Lan và Phùng Anh càng mừng hơn, Đường Hiểu Lan vuốt râu cười nói: “Năm xưa chúng tôi và Lữ Tứ Nương vào cung hành thích Ung Chính, chuyện xưa vẫn còn như hiện ra trước mắt, nay thấy đệ tử của bà tiếp nhậm chưởng môn, thời gian quả thật qua rất mau. Chúng tôi đều đã già cả!” nhớ lại mối giao tình với Lữ Tứ Nương năm xưa, nhớ lại sự tích anh hùng thuở trước, Đường Hiểu Lan không khỏi vừa mừng vừa buồn.

Thủ lĩnh các phái thấy chùa Thiếu Lâm đã bình yên vô sự nên cũng lần lượt ra về, hẹn ngày cùng đến Mang Sơn chúc mừng, chỉ vì phái Thiên Sơn xa xôi, Đường Hiểu Lan để lại con trai và con dâu làm sứ giả cho phái Thiên Sơn, sau này sẽ đến Mang Sơn dự lễ.

Lý Tâm Mai vốn cũng muốn xin mẹ ở lại cùng mình, nhưng Phùng Lâm không chịu, Phùng Lâm lấy cớ phái Thiên Sơn cứ ba năm phải khảo võ công một lần, năm nay lại tới lượt, muốn con gái trở về núi luyện kiếm. Phùng Lâm cười nói: “Thiên hạ không có buổi tiệc nào không tàn, con và Cốc cô nương bên nhau đã lâu, cuối cùng rồi cũng phải chia tay, chi bằng cứ để một chút tình ý, sau này gặp lại, hướng chi ba năm nay con đã sao nhãng luyện tập, cả Chung Triễn cũng hơn con, con không sợ sau này hấn bắt nạt hay sao?” Lý Tâm Mai then thùng đỏ mặt, nói: “Mẹ, mẹ lại cười con”. Phùng Lâm nói: “Mẹ không nói đùa, dù Chung Triễn trung hậu thành thực, nhưng con cũng phải luyện võ công cao cường hơn hấn!” mấy năm nay Chung Triễn nuông chiều Lý Tâm Mai, nhất là sau lần cùng trải qua hoạn nạn, tình cảm của hai người ngày càng tốt đẹp, Lý Tâm Mai đã thầm chấp nhận y. Cho nên nghe mẹ nói như thế thì nàng chỉ cảm thấy e thẹn chứ chẳng hề giận dữ. Nàng là người háo thắng, nghe mẹ nói khích thì nghĩ cũng có lý, vả lại Chung Triễn cũng muốn nàng cùng trở về núi, Lý Tâm Mai đành nghe theo họ. Nàng không biết rằng Phùng Lâm sợ nàng biết tin Kim Thế Di vẫn còn sống cho nên mới hối thúc nàng trở về. Mấy ngày sau, đệ tử phái Mang Sơn đưa linh cữu của Tào Cẩm Nhi trở về Mang Sơn an táng, bọn Đường Hiểu Lan trở về Thiên Sơn, Lý Tâm Mai chỉ đành cáo biệt Cốc Chi Hoa, đôi bên quyến luyến không rời.

Khi chia tay, Lý Tâm Mai chột khẽ nói: “Cốc tỷ tỷ, tỷ còn nhớ Lịch cô nương không?” Cốc Chi Hoa ngạc nhiên, nói: “Có phải muội bảo Lịch Thắng Nam không?” Lý Tâm Mai nói: “Đúng thế. Muội biết trước kia nàng cùng Kim Thế Di ra biển, nhưng gần đây biểu ca của muội gặp nàng, hình như nàng coi phái Thiên

Sơn là kẻ thù, cướp Du long kiếm của biểu ca muội, sau đó đã bị dì của muội đoạt lại. Lịch cô nương thật khó hiểu, có lúc hình như nàng đối với muội rất tốt, nhưng cũng có một lần lừa muội. Muội thấy nàng cũng chẳng có ý tốt với tỷ, giờ đây tỷ trở lại giang hồ, phải cẩn thận một chút”. Lý Tâm Mai không biết rằng, Cốc Chi Hoa đã gặp Lịch Thắng Nam. Cốc Chi Hoa nghe nàng nhắc lại chuyện xưa thì lòng đau nhói, nàng cố kìm nén mà nói rằng: “Đa tạ muội, tỷ sẽ cẩn thận. Nhưng theo tỷ thấy, có lẽ Lịch cô nương sẽ không tìm đến tỷ nữa”. Bởi vì nàng nghĩ, mình đã đoạn tuyệt với Kim Thế Di, Lịch Thắng Nam đã hài lòng. Lý Tâm Mai hơi lầy lăm lạ, hỏi: “Tại sao tỷ nghĩ như thế?” Cốc Chi Hoa không muốn cho nàng biết Kim Thế Di vẫn còn sống, đáp bừa rằng: “Không sao cả, tỷ và nàng chẳng có nợ nần gì, nàng còn tìm tỷ làm chi?” Cốc Chi Hoa nói như thế, Lý Tâm Mai lại nghĩ sang mặt khác: “Đúng thế, Lịch Thắng Nam và Mạnh Thần Thông có thù oán, trước kia nàng căm hận Cốc tỷ tỷ, có lẽ là vì Cốc tỷ tỷ là con của Mạnh Thần Thông. Nay Mạnh Thần Thông đã chết, chắc là sẽ không gây phiền phức cho Cốc tỷ tỷ”. Nàng sợ lại nhắc đến chuyện này khiến Cốc Chi Hoa buồn lòng cho nên lảng sang chuyện khác: “Cốc tỷ tỷ, chúc mừng tỷ sắp tiếp nhiệm chưởng môn, đáng tiếc muội không thể đến xem lễ. Có món quà nhỏ xin tặng tỷ. Một tắc lòng mong tỷ nhận lấy”. Rồi nàng lấy ra một cái tráp, nói tiếp: “Ở đây có một đóa Thiên Sơn liên, tỷ cứ giữ lấy để giành sau này”. Cốc Chi Hoa thấy nàng khẩn khoản chỉ đành nhận rồi hai người gạt nước mắt từ biệt nhau.

Cốc Chi Hoa về núi chịu tang, tinh thần dần dần trở lại bình thường, trước đây nàng thường thấy hổ thẹn với đồng môn là vì chuyện của cha mình, nay cha nàng đã chết, khó tránh bức xúc một lúc, nhưng nay mọi việc đã qua tựa như mây đen đã qua, bầu trời trở lại trong xanh, vì thế mà nàng quyết tâm trùng chấn lại thanh oai của bốn môn để chuộc tội cho cha mình. Mặt khác cũng vì chuyện tình cảm riêng tư không như ý nên nàng quyết chí ở một mình. Bọn Dục Trọng Mâu thấy nàng ngày càng tốt hơn thì thầm mừng.

Chớp mắt ba tháng đã trôi qua, Dục Trọng Mâu chọn ngày mười lăm tháng tám làm ngày chưởng môn mới chính thức tiếp nhậm. Thiệp đã phát ra các nơi, chưởng môn các phái có người thì đích thân đến, có người thì không đến nhưng cũng sai đệ tử đến chúc mừng.

Ngày hôm nay phái Mang Sơn vui khác hẳn ngày thường, đại lễ tiếp nhiệm chưởng môn mới của hành theo đúng giờ, sau khi bái lạy chưởng môn sư tổ ba đời trước, buổi lễ xong thì đến trưa. Tiếp theo chưởng môn lại nhận lời chúc mừng của sứ giả các phái. Không khí đang vui vẻ, Lâm Sinh chợt vào báo: “Bên ngoài

có một thiếu nữ áo đen muốn vào gặp chưởng môn, có gặp hay không, mong chưởng môn cho biết!” Cốc Chi Hoa nói: “Là bằng hữu của phái nào, có hỏi lai lịch chưa?” Lâm Sinh nói: “Nàng bảo là tri giao ngày trước của chưởng môn, chưởng môn gặp tự nhiên sẽ biết”. Cốc Chi Hoa giật mình, nói: “Được, mời nàng vào”. Nàng đã biết người đó là ai, nhưng hôm nay là ngày trọng đại, về lý về tình nàng cũng không thể từ chối tiếp khách, dù biết rõ nàng có ý đến gây sự nhưng cũng không hề run sợ.

Chỉ trong chốc lát, Lâm Sinh dắt theo một thiếu nữ tiến vào, Cốc Chi Hoa vừa nhìn thì quả nhiên đó là Lịch Thắng Nam. Bọn Dục Trọng Mậu, Lộ Anh Hào, Bạch Anh Kiệt đã từng gặp Lịch Thắng Nam, họ chỉ biết Lịch Thắng Nam có thù oán với Mạnh Thần Thông, tuy cảm thấy nàng đến đường đột nhưng cũng không để phòng.

Vợ chồng Đường Kinh Thiên không khỏi trầm kinh, trong lòng bức bối. Nhưng vì hôm nay họ cũng chỉ là khách, tuy đối mặt với kẻ thù, cũng chỉ âm thầm cảnh giác.

Cốc Chi Hoa nói: “Lịch cô nương, hôm nay ngọn gió nào thổi cô nương đến đây thế? Xin thứ tôi không thể nghênh đón từ xa”. Lịch Thắng Nam cười nói: “Hôm nay Cốc cô nương tiếp nhiệm chưởng môn, người trên giang hồ sao không biết? Tôi đến đây muốn uống một chén rượu mừng của cô nương”. Cốc Chi Hoa thấy nàng vui vẻ, cười nói tự nhiên thì thầm nhủ: “Ở đây cao thủ như mây, dù nàng quỷ kế đa đoan cũng chưa chắc làm được chuyện gì”. Thế rồi mới nói khách sáo vài câu: “Tôi có tài cán gì mà làm phiền cô nương đến chúc mừng, xin mời ngồi”. Lịch Thắng Nam không ngồi xuống ghế mà bước tới gần thêm mấy bước rồi chậm rãi nói: “Tôi hôm nay một là đến chúc mừng cô nương, hai là cũng chuẩn bị một món quà quý giá để tặng cho cô nương!” xưa nay chưa bao giờ khách tự khen quà của mình quý giá bởi vậy Lịch Thắng Nam vừa nói ra thì đệ tử phái Mang Sơn đều cả kinh. Cốc Chi Hoa chưng hửng, nói: “Cô nương đích thân đến đây, tôi đã cảm kích không nguôi. Cần gì phải mang theo quà quý giá?” Lịch Thắng Nam cười rằng: “Đừng khách sáo, món quà khác thì cô nương có thể không nhận, nhưng món quà này cô nương phải nhận đấy!”

Chính là:

Miệng ngọt như mật bụng giấu kiếm, quỷ kế âm mưu hại chưởng môn.

Muốn biết sau đó thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ.

- o O o -